

NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA

Pohádka o narození Jezulátka

Byla tuhá zima a mrzlo, až šindele na střeších praskaly. Lidé byli rádi, že sedí u teplých kamen, a kdo nemusel, ani nevytáhl ze stavení paty. A nad tichou krajinou jen krákal hladové vrány.

Bylo už pozdě k večeru. Po umrzlé cestě spěchali dva lidé, aby ještě za světla došli do nejbližší vesnice a tam si vyprosili teplý koutek k přenocování. Tito dva lidé, milí přátelé, byl Josef pěstoun a Panna Maria. Chudobný oblek je sotva chránil před velkou zimou a všechnen jejich majetek byl svázaný v uzlíku, který nesl Josef pěstoun.

Když došli do vsi na náves, zeptal se Josef staré babičky, kde bydlí starosta. Babička mu ukázala na největší statek a za malou chvíli už Josef prosil v útulné vyhřáté

světnici starostu o sebemenší koutek k přespaní. Starosta Barták byl dobrosrdečný člověk. Litoval, že už nemá ve stavení ani kousek prázdného místa, a nabídl Josefovi nocleh v teplém chlévě, který stál na konci vesnice. Josef starostovi radostně poděkoval a hned tam spěchal s Marií, aby si po namáhavé cestě odpočinuli pod střešou. Zanedlouho spala celá vesnička a jen starý ponocný Voříšek chodil po vsi a na velký roh vytruboval do nočního ticha hodiny. A když odtroubil dvanáctou a chtěl se jít také trochu ohřát do své milé chaloupky, spatřil pojednou nad horním koncem vesnice velikou záři. Rychle tam běžel, co mu jeho staré nohy stačily, aby se podíval, od čeho ta podivná záře pochází, a aby zbytečným trubením na poplach nebudil spící vesničku, kdyby to snad nebyl požár. Ale na konci vesnice nad starostovou zahradou ten starý dobrák díval na kolena neklesl, když tam doběhl a spatřil nad starostovým ovčincem velikou zářící hvězdu.

Ponocný byl známý čtenář a nejraději četl ve starých kronikách, v kterých bylo zapsáno, co se kde stalo a jaká proroctví se ještě mají vyplnit. A dobře věděl, že tato ohromná hvězda je znamením, že se narodil Ježíšek, celého světa vykupitel. A ta hvězda zářila teď nad obyčejným starým chlévem, který stál sám v polích na samém konci malé, chudé vesničky. Ponocnému se stará kolena rozčilením roztřásla, ale přece měl ještě tolik síly, že se rychle obrátil a běžel zpět do vesnice, aby vzbudil obecního pastýře. Vzpomněl si na jedno staré proroctví v kronice, že má být Ježíško-vo narození oznámeno světu zpěvy a pastýřským trubením. Ale jaké bylo jeho překvapení, když doběhl na náves a uviděl obecního pastýře již oblečeného, jak se stává doprostřed zasněžené návsi, nasazuje troubu k ústům a počíná vytrubovat veselé koledy, jak nejkrásněji uměl!

Měsíc v úplňku překrásně svítil a radostné melodie se rozléhaly tichou zimní nocí. „Co se stalo?“ ptala se překvapená vesnička a za malou chvíli už ze stavení a z chaloupek zachumlaných sněhem vybíhali strýcové a tetičky a rozehvělým hlasem se pastýře vyptávali, co se to slavného přihodilo, „neb nikdá tak nedělal, aby v noci troubíval!“

A když pastýř vážným a slavnostním hlasem užastým vesničánům zvěstoval, že se právě za vsi ve starostově starém chlévě narodilo Jezulátko, tu se všechny panimámy honem zase vracely do svých příbytků, aby narychlo sehnaly, co mají ve svých zásobách nejzácnějšího, jako dárek pro Ježíška.

Druhý den ráno putovaly celé proudy vesničánů za vesnici. Sám pan starosta v čele obecního výboru, pečlivě ustrojený do nedělních šatů, se ubíral vážným krokem k jesličkám, aby se Jezulátku poklonil. A za ním ostatní sousedé a sousedky, všichni ustrojeni do toho, co měli nejlepšího.

Dárků měli všichni plné náruče, nůše, košíčky, a ještě za sebou táhli různé věci na sáňkách, aby svatá rodina už netrpěla žádnou nouzí. A nikdo ani tíhu dárků

necítil, jak se jím lehce šlo. Pan starý vybral soudek nejlepší medoviny, sám jej na rameně nese a spěchá, aby tam byl dříve než kmotr Vocilka, který přináší plnou lisku jitriček.

Za ním běží učedník pekaře Vondry s plným košíkem ještě teplých rohlíků a housek a chechtá se vesele, kluk pačesatá, že předběhl Tonda Vackového „od topola“. „No jo, to je toho!“ omlouvá se Tonda, protože musí iít opatrně s plným džbánem husté smetany. Selka Strnadová snesla do nůše všechny zásoby vařiva, na sáňkách všecko sama přivezla a těší se, jak Marii překvapí pékným máslem. A ještě takový bochník chleba přidala, že jejich Anička jej sotva unesla.

A jako vtr se žene švec Hotovička. Krásné zimní botičky teplé vybral a na taliři je přináší, aby bylo přece vidět, že zná nůbl způsoby. A ještě mnoho a mnoho lidí přicházelo, aby se Ježíškovi poklonili a péknými dárky mu radost udělali.

Před jesličkami musel být klid a pořádek. Sám pan starosta s panem učitelem tam dávali pozor a všichni návštěvníci museli přicházet a odcházet v největším pořádku.

A každý s radostí poslechl. Ale když odjeli tři králové a jiné vzácné návštěvy, promluvil starosta k lidem. „A teď, prosím vás, lidičky, udělejte místo dětem. Ať se také ty maličké k jesličkám dostanou a s Jezulátkem se potěší!“

Zpočátku byly děti tiché jako pěny. S posvátnou úctou si prohlížely hezounké Jezulátko a neodvažovaly se skoro ani dýchat, ale Josef pěstoun je sám vyzval, aby se také trochu proskočily. A děti hned s radostí poslechly. Toník Zelenkú udělal hned ve sněhu krásný kotrmelec, a když se tomu dal Ježíšek do smíchu, začala před jesličkami hned pořádná vztekanice. Kluci se počali koulovat a válet ve sněhu, až sníh vyltoval vysoko kolem nich. Vváděli takové komedie, že se jim sám Josef pěstoun musil smát. Potom postavili před chlévem tak pořádného sněhuláka, že i zvědavá veverka musila přiběhnout z blízké březinky, aby se podívala, jaký je to divný pantáta. A když přišla k jesličkám stará žebračka Bartačka s kolovrátkem, aby aspoň Jezulátku zahrála, když nemá sama co do huby dát, daly se všechny děti kolem sněhuláka do tance. Když se děti tancem a skotačením unavily, seskupily se zase kolem jesliček. Tváře jim zrovna hořely a očka svítila radostí. Byla radost se na všecky podívat! Zvláště malá Hrušková se tak Ježíškovi zalíbila, že ji pojednou zatahal za rukáv. A to jí tak osmělilo, že vzala Jezulátko šetrně za ručičku, počala mu prstíkem jezdit po drobounké dlani a přitom říkala: „Vařila myška kašičku na zeleným rendlíčku!“

Když ostatní děti uviděly, že se to Ježíškovi líbí, začaly jedno přes druhé nřfíkávat všelijaké básničky, říkadla a písničky. Takový kluk jako řimbuk s vykulenýma očima, Frantik Bubeníkú, se protlačil až k jesličkám a spustil: „En, ten, tyny, jsou rakatýny, jsou raka, buraka, enyky, benyky, buc, tys to všecko apuo!“ A joátó to ani nadořikal, už spustil druhý kluk: „Rak leze z díry, vystrkuje kniry; haklice bukvice, červená stolice, kopeček, lesejček, čtyři okna ven!“

Ale ani děvčátka se nedala zahanbit. Starostova Mařenka způsobně odříkala přání, které se naučila babičce k svátku. Děti se smály, až se ohýbaly, když vážně před Ježíškem spustila: „Drahá babičko!“ Aby to napravila, honem zase počala odříkávat násobilku sedmi a nespíetla se, ačkoliv se sám Josef pěstoun smál, až mu z dobráckých očí slzy tekly.

K polednímu se děti rozutekly, ale sotva doma odložily lžice, honem zase pospíchaly k jesličkám. Předtím však důkladně prohlédly svoje zásoby hraček a vybíraly z nich nejlepší kousky pro Ježíška. Neměly jich, chuděrky, mnoho a snad ani jediná z těch hraček nebyla celá, ale v očích dětí měly ty hračky cenu nad zlato! Přinášely a kladly je před jesličky s takovým radostným výrazem v rozzářených očích, jako by dávaly dary cennější, než byly dary tří králů. A byly mezi dárky i kulaté kaménky, ucha od hrnců, pestré střeptiny, otlučené kači, harmoniky a jiné drahocenné věci.

Ale Josef pěstoun ukládal všechny ty dárky se šetrnou pozorností. Však také děti, i ty nejchudší, dávaly dobrý pozor, jak bude jejich hračka přijata, a tou upřímnou radostí se až zarděly, když uviděly, že jejich dárek je stejně pečlivě uložen jako hračky děti bohatých sedláků. S vážnou tváří přijal Josef pěstoun pytlíček fízulí a spokojeně pokyvoval hlavou, když mu Pepík Jedličků šeptal, že v něm jsou jen samé pěkné straky, kanárčí a slepičky! A starý ten dobrák až zaslzel, když viděl, že děti přinášejí dárky živé, s kterými by se byly jistě velmi těžce loučily, kdyby to nebyly dárky pro Ježíška. Tak mlynářův Karlík přinesl hezounkého strakatého králíčka i s budníkem a párek krásně vybarvených holubů purčlíků. Ještě je Josef pěstoun ani neuložil a už mu zase Růženka Štěpánková podávala roztomilého beránka s červenou stužkou na kudmatém krku a Helenka Chalupová k němu položila dřevěnou ovečku bez hlavy, aby prý se mu nestýskalo.

„To budeme mít teď hospodářství,“ liboval si Josef pěstoun. „A staframente, i věrného hlídače do něho budeme mít! Tos měl dobrý nápad, Frantíku, Lojziku, Toníku, nebo jak ti říkají!“ zasmál se upřímně, když z malých zkřehklých ruček drobného kloučka bral malinké štěňátko s černou pusinkou. „Vono už taty nůdy stětno!“ tajemně šeptal klouček Josefovi do ucha, aby to ostatní kluci neslyšeli. Josef pěstoun ho za to pohladil po hlavě a potom vyzval děti, aby se už rozešly domů, že již nastává večer a že mohou zítra zase přijít. „Počkejte, strýčku!“ zvolal vtom jeden kluk. „Tamhle sem běží ještě nějaká vánočka!“ Všichni se dali do smíchu a ohlédli se ke vsi. A skutečně! Nějaká holčička ještě přinášela tak velikou vánočku, že ji za ni nebylo vidět.

„Děti, děti, jak jste hodné, že jste tak na Jezulátko pamatovaly!“ děkovali Josef pěstoun s Pannou Marií, ale malý Vašík jim vesele a radostně odpověděl: „I to nic není, strýčku! Dyť on nám Ježíšek za to bude od teďka každý rok hodně nadělovat!“